

Unai Mendizabal Lekuona

D maila • 2 aipamena

Unai Mendizabal Lekuona naiz, Zegaman bizi naiz 2005. urtean jaioz geroztik. Bertan ikasi nuen LH6 kurtsora arte Aitxuri Herri Eskolan eta orain DBH2 ari naiz egiten Loinazpen. Atletismoa eta irakurtzea atsegin ditut.

AMETSETAKO MUNDUAK

Argi printzen beroa sumatu dut aurpegian eta begiak ireki ditut. Baina hau ez da nire logela, belardi handi batean nago etzanik. Altxatu egin naiz eta inguruetara begiratu dut: alde batetik mendi altu eta zuriak daude; bestetik, amaierarik gabeko pinudi bat. Pinuditik norbait ari da ateratzen, antzinako gizaki baten antza du eta eskuan makila puntazorrotz bat darama.

Poliziar horien hots egiteko eskua poltsikora eraman dudanean, ohartu naiz ni ere gizaki haren antzera jantzirik noala, justukoa estaltzen duen oihal fin batekin. Gizaki hark begiratu egin nau urrunetik eta adarraren antzeko instrumentu bat jotzen hasi da. Haren ondoren, beste hainbat lekutatik ere soinu bera entzuten hasi naiz. Orduan ikusi ditut leku guztietatik antzinako gizakiak zetoze nire atzetik korrika, makila puntazorrotzak eskuan daramatzatela.

Ia ohartu baino lehen, makilez inguraturik nago, haien punta mehatxariak niregana zuzentzen direlarik. Gizakietako batek zerbait arraroa oihukatu du eta eskuak lotu dizkirate. Oinez hasi dira denak, eta batek niri makilarekin zitzada txiki bat egin dit bizkarrean, mugitzeko adieraziz.

Ibilaldi luze baten ondoren herrixka batean gelditu gara, egurrezko etxolekin. Bertan, beste hainbat pertsona dituzte ni bezala eskuak loturik, baina haiek ere hizkuntza arraroetan hitz egiten dutenez, ez dakit zer gertatzen ari den.

Lapiko baten inguruan dantzan eta saltoka hasi dira, beste batzuek musika instrumentu sinpleak jotzen dituzten bitartean. Batek lapikoaren azpiko belar sekoari su eman dio eta handik gutxira lapikoko ura irakiten hasi da. Halako batean, indigena haietako batek preso bati heldu eta lapikora bota du. Beldurra nagusitu da nire buruan, "niri ere berdina egingo didate" pentsatu dut. Beste hainbat bota eta gero, nire txanda heldu dela dirudi.

Bihotz taupadak igotzen joan zaizkit lapiko handira eramaten duten eskailerak igotzen ditudan bitartean. Gora iritsi naiz eta norbaitek bultza egin dit makilarekin barrura. Momentu batez uraren beroa nire azala erretzen sentitu dut.

Esnatu egin naiz eta nire logelan nago. A zer nolako lasaitua hartu dudana hura amets bat soilik zela ohartzean. Jaiki eta eskailerak jaisten hasi naiz sukaldara gosaltzera joateko, baina

sukaldera iritsi eta leihotik begiratzean, hegazkin txiki bat paretik ziztu bizian igarotzen ikusi dut.

“Hau ere beste amets bat izango ote da?” galdetu diot nire buruari. Ezetz dirudi, nahiz eta ahalik eta indartsuen begiak irekitzen saiatu ez bainaiz esnatzen. Orduan, amari deitzea bururatu zait, baina ez dut erantzunik jaso. Mahaiaren gainean “Azken orduko lan bat egitera joan behar izan naiz” idatzirik bilatu dut holograma antzeko zerbaitetan.

Nire armairuan bilatu ditudan arropa xebreak jantzi eta kalera irten naiz. Leku guztietatik hegazkinak dabiltza ziztu batean, eta jendea nireak bezalako arropa xebreak dituelarik soinean dabil oinez. Mugikor holografiko batzuetan oso kontzentratuta doaz oinez, inguruko ezeri begiraturik bota gabe.

Sirena hotsak entzun ditut eta “POLIZIA” idatzirik duten hegazkinak hurbildu zaizkit. Argi distiratsu bat irten da hegazkinetik eta flotatzen hasi naiz, grabitaterik ez balego bezala. Hegazkinera sartutakoan, polizia batek esan dit auzitegira naramatela, delitu arraro bat egiteagatik.

Hara iritsitakoan, epaileak esan du heriotza zigorra ezarri didatela nire iritzi errebeldeak jendeari azaltzeagatik. Berak dioenez, nik esan dut teknologiak lelotu egiten gaituela eta gure pribatutasuna galtzen dugula.

Areto batera eraman naute, ahulki arraro batekin. Han eserarazi naute, eskuak eta hankak kate sendoez lotu eta joan egin dira. Gutxien espero nuenean, elektrizitatea sentitu dut nire gorputzetik igarotzen.

Berriro esnatu naiz, oraingoan ere nire logelan. Sukaldera jaitsi naiz ea oraingoan ere amets bat zen begiratzeraz, baina ez dirudi halakorik denik. Dena bere lekuan dagoela dirudi, gauza arrarorik gabe. Baina galdera hau egin diot nire buruari: “nola dakit errealitatea ez dela amets bat, gure buruak simulatutakoa eta hiltzean amets berri bat hasten dela?”. Denbora luzez egon naiz erantzunen bat pentsatzen, baina ez zait bururatu.